

Arrest

nr. 301 593 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2023 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2023 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 7 juni 2023, bij de Belgische ambassade in Rabat, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, om de Belgische partner van haar moeder in het Rijk te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 29 september 2023 de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Overwegende dat op datum van 14/04/2023 een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering werd ingediend op naam van [E.H.S.], [...], van Marokkaanse nationaliteit, om de wettelijk samenwonende partner van haar moeder, [A.A.A.], [...], van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.

Overwegende daarenboven dat art. 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet voorziet in de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Overwegende dat betrokkene reeds de leeftijd van 21 jaar bereikt heeft en bijgevolg dient aan te tonen ten laste te zijn van de gezinshereniger.

Overwegende dat ter staving van het karakter ten laste de volgende documenten werden voorgelegd:

Een geapostilleerd celibaatsattest op naam van [E.H.S.].

Een geapostilleerd certificaat van inactiviteit op naam van [E.H.S.].

Een geapostilleerd certificaat dat mevrouw [E.H.S.] geen onroerende goederen bezit.

Een geapostilleerd attest van geen inkomsten van [E.H.S.].

Een geapostilleerd attest van een ten laste neming door mevrouw [E.H.S.] haar moeder mevrouw [A.D.] voor verblijf in België.

Geldoverschrijvingen met als begunstigde mevrouw [E.H.], waaruit volgende stortingen blijken:

- o 1/2/2020: 50,00 euro;
- o 6/2/2020: 45,00 euro;
- o 11/2/2020: 202,50 euro;
- o 5/3/2020: 400,00 euro;
- o 10/3/2020: 120,00 euro;
- o 16/3/2020: 500,00 euro;
- o 25/6/2020: 95,00 euro;
- o 7/7/2020: 392,00 euro;
- o 27/7/2020: 588,50 euro;
- o 6/8/2020: 95,00 euro;
- o 3/9/2020: 700,00 euro;
- o 3/10/2020: 95,00 euro;
- o 21/11/2020: 342,00 euro;
- o 3/12/2020: 392,00 euro;
- o 12/12/2020: 145,00 euro; o
- o 18/12/2020: 392,00 euro;
- o 30/12/2020: 490,50 euro;

- o 19/1/2021: 392,00 euro;
- o 28/1/2021: 95,00 euro;
- o 28/1/2021: 45,00 euro;
- o 5/2/2021: 150,00 euro;
- o 18/2/2021: 200,00 euro;
- o 23/2/2021: 50,00 euro;
- o 4/3/2021: 250,00 euro;
- o 17/3/2021: 200,00 euro;
- o 23/3/2012: 50,00 euro;
- o 24/4/2021: 100,00 euro;
- o 8/5/2021: 490,50 euro;
- o 4/6/2021: 292,50 euro;
- o 12/6/2021: 292,50 euro;
- o 24/6/2021: 95,00 euro;
- o 6/7/2021: 490,50 euro;
- o 24/7/2021: 96,88 euro;
- o 4/8/2021: 66,88 euro;
- o 2/10/2021: 96,10 euro;
- o 9/10/2021: 245,10 euro;
- o 13/10/2021: 146,10 euro;
- o 15/10/2021: 97,66 euro;
- o 6/11/2021: 96,10 euro;
- o 12/11/2021: 96,10 euro;
- o 16/11/2021: 50,00 euro;
- o 21/12/2021: 96,10 euro;
- o 27/12/2021: 97,66 euro;
- o 5/1/2022: 345,10 euro;
- o 11/1/2022: 20,00 euro;
- o 25/1/2022: 146,10 euro;
- o 28/1/2022: 175,10 euro;

- o 10/2/2022: 397,06 euro;
- o 1/3/2022: 195,10 euro;
- o 31/3/2022: 195,10 euro;
- o 15/4/2022: 96,10 euro;
- o 29/4/2022: 245,10 euro;
- o 13/6/2022: 497,06 euro;
- o 16/6/2022: 50,00 euro;
- o 21/6/2022: 195,10 euro;
- o 11/8/2022: 290,00 euro;
- o 20/8/2022: 50,00 euro;
- o 30/8/2022: 50,00 euro;
- o 6/9/2022: 495,10 euro;
- o 23/9/2022: 96,10 euro;
- o 9/12/2022: 100,00 euro;
- o 23/12/2022: 56,10 euro;
- o 16/1/2023: 97,66 euro;
- o 16/2/2023: 96,10 euro;
- o 3/3/2023: 96,10 euro;
- o 13/3/2023: 46,10 euro;

Overwegende dat de geldstorting met als begunstigde de visumaanvrager in aanmerking kunnen komen voor het bepalen van het karakter ten laste maar DVZ zich op basis van de voorhanden informatie niet kan uitspreken of de voorgelegde overschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften van de visumaanvrager.

Overwegende dat de geldstorting teruggaat tot 2020, er werden geen bewijzen voorgelegd dat mevrouw [E.H.] voor 2020 ook al ten laste was van haar moeder [A.D.], hoewel betrokkene voor 2020 reeds de leeftijd van 21 jaar bereikt had.

Bijgevolg werd het karakter ten laste niet bewezen geacht en wordt de visumaanvrager niet beschouwd als zijnde ten laste van de gezinshereniger.

Overwegende daarenboven dat mevrouw [E.H.] niet heeft bewezen dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor zichzelf en van zijn gezinsleden dekt en die voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 123 en volgende van het Koninklijk Besluit van 03.07.1996;

Overwegende dat er geen nog geldende ziektekostenverzekering werd voorgelegd;

Bijgevolg werd niet voldaan aan de voorwaarden van gezinshereniging, en wordt het visum geweigerd.

Raadpleging Vision Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

" 5.

Verzoekster heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van de wettelijk samenwonende partner van haar moeder. Het betreft een aanvraag cf. artikel 40ter cf. artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die he[n] begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

6.

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van 'het ten laste zijn' bewezen.

*Er werden in deze zin maar liefst 66 (!) bewijzen van geldverzendingen overgemaakt in de periode begin 2020 tot maart 2023, en dus in een periode van 3 jaar onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging!
(stuk 2)*

Deze dateren dus van vóór de aanvraag gezinshereniging, en betreffen een periode van een 3 jaar, waarin systematisch – en dus op regelmatige basis (minstens 1x doch vaak meerdere keren per maand) – geld werd overgemaakt werd overgemaakt aan verzoekster in Marokko (= land van herkomst). Het betreffen aanzienlijke bedragen met een gemiddelde van 204 euro per keer (x 66 = 13.452 euro!). Gelet op de frequentie en de consequentie van deze geldverzendingen, dient men dit wel degelijk te beschouwen als een regelmatig inkomen voor verzoekster om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud.

Verwerende partij betwist de regelmatigheid van deze geldverzendingen niet; verwerende partij som[t] deze geldverzendingen zelfs 1 voor 1 op met datum en som, doch stelt dat het DVZ niet kan uitmaken of het werkelijk gaat om een indicatie van afhankelijkheid, dan wel of deze geldverzendingen slechts werden overgemaakt met het oog op het verkrijgen van een visum.

Dit betreft een hypothetische en bijna ongelofelijke benadering, die verder niet wordt gestaafd. Verwerende partij dient louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het 'ten laste' zijn is bewezen.

Verwerende partij dient haar eigen opsomming bij de hand te nemen en vast te stellen dat het gaat om maar liefst 66 geldverzendingen gedurende een periode van 3 jaar voor maar liefst 13.452 euro! Hoezo, geënceneerd?

7.

Verzoekster wenst in deze zin te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendentes van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzendingen en de attesten van onvermogenheid (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door niet louter de vraag te beantwoorden of verzoekster dan wel of niet financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, maar wel zelf een hypothetische benadering toe te passen.

8.

Daarnaast stelt verwerende partij nog dat verzoekster slechts geldverzendingen heeft bijgebracht die teruggaan tot 2020 en niet van daarvoor.

Nochtans leggen noch artikel 40ter, noch artikel 40bis, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet enige frequentie-, tijds- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307):

“Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. [] De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet

op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd.”

Feit is dat er 66 bewijzen van geldverzendingen voorliggen: in een periode van 3 jaar voor de komst naar België werd verzoekster elke maand (meerdere keren per maand) gesteund door de referentie-persoon in het land van herkomst, waarbij het telkens gaat om aanzienlijke bedragen per keer. Het valt daarbij op dat deze bedragen zeer consequent werden overgemaakt, hetgeen dus gezien kan worden als een vorm van inkomen dat verzoekster kreeg om in haar levensonderhoud voor deze maanden te voorzien.

9.

Verzoekster toonde tevens haar onvermogen in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

Deze stukken worden zelfs niet besproken.

Verzoekster legde nochtans attesten voor om te bewijzen dat zij in Marokko:

- Geen woontaks betaalde daar zij er geen onroerende eigendom had;
- Geen enkele vorm van inkomsten genoot in de jaren 2020, 2021, 2022;
- Geen enkel beroep uitoefende;
- Alleenstaande was;
- Ten laste werd genomen door de referentiepersoon. (stuk 3)

10.

Het is zeer duidelijk dat verzoekster op alle mogelijke manieren heeft aangetoond dat zij enerzijds ten laste was van de referentiepersoon gedurende een periode van 3 jaar voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en anderzijds dat zij deze materiële steun nodig had om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien, daar zij duidelijk onvoldoende vermogend was in Marokko.

De bewijslast ligt bij haar in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten [...]: “Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheids-relatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met ‘andere delen van Marokko’. De beoordeling

dat de voorgelegde attesten ‘niet relevant’ zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de ‘voorgaande jaren’ en niet handelen over ‘andere delen van Marokko’, is kennelijk onredelijk.”

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 [...]:

“Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt [...] dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).”

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 [...]:

“Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.”

Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

In casu werden er in een ruime periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging gelden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster. Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze talrijke geldverzendingen. Tevens, gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst onvoldoende inkomsten/middelen/eigendommen had (zie stukken supra), was verzoekster wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon, om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is dan ook gegrond.

11.

Daarnaast heeft verzoekster wel degelijk het bewijs van een ziektekostenverzekering bijgebracht. Zij heeft een AXA-verzekering bijgebracht die haar medische kosten dekt in de Schengen-zone gedurende de verblijfsaanvraag. Bij aflevering van het visum en aankomst in België zou zij zich uiteraard – na inschrijving – hebben aangemeld bij de mutualiteit. (stuk 4)

12.

Tot slot heeft verzoekster tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen/woongelegenheden beschikt om verzoekster inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werden loonfiches en bewijs ziektekostenverzekering voorgelegd.

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoekster ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds deed in de jaren voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing.”

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikelen 40bis, § 2, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet, immers geuid dat niet werd voldaan aan de voorwaarden om een gezinshereniging te kunnen genieten. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat onvoldoende werd aangetoond dat verzoekster ten laste is van de gezinshereniger en dat er ook geen bewijs werd aangebracht inzake het bestaan van een nog geldende ziektekostenverzekering. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster, die ouder is dan eenentwintig jaar, een recht op verblijf liet gelden in functie van A.A.A., een Belgische man die samen met haar moeder een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekende. Verweerder diende dan ook na te gaan of verzoekster aantoonde dat aan de door de wetgever gestelde vereisten om een dergelijk recht op verblijf te kunnen genieten is voldaan. In dit verband moet erop worden gewezen dat uit artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat er slechts een recht op verblijf kan worden erkend ten aanzien van de dochter van de partner van een Belgische man, indien deze Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt.

Verweerder heeft aangegeven dat verzoekster geen bewijs inzake het bestaan van een geldende ziektekostenverzekering heeft voorgelegd. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster een stuk overmaakte dat aantoonde dat A.A.A. lid is van een ziekenfonds en dat M.E.H. als persoon ten laste wordt beschouwd, wat impliceert dat zij ook in regel is met de ziektekostenverzekering. Dit stuk laat op zich evenwel niet toe te oordelen dat ook verzoekster onder de dekking van de ziektekostenverzekering van A.A.A. valt. Verzoekster zet uiteen dat zij tevens een attest aanbracht waaruit blijkt dat zij zelf een reisbijstandsverzekering afsloot die geldig was van 13 maart 2023 tot 12 september 2023. Zij gaat hiermee echter voorbij aan het feit dat artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “de Belg” – en dus de persoon die wordt vervoegd – moet beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt. De reisbijstandsverzekering waarnaar verzoekster verwijst werd niet afgesloten door A.A.A., zodat op grond van dit attest bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die ook betrekking heeft op zijn familieleden. Verzoekster betwist verder ook niet dat het verzekeringsattest dat zij aanbracht niet langer geldig was op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing nam. Met haar betoog dat zij de bedoeling had om zich, na haar aankomst in België, tot een ziekenfonds te wenden, toont zij ook niet

aan dat aan de in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste werd voldaan.

Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verweerder, door te wijzen op het ontbreken van het bewijs inzake het bestaan van een ziektekostenverzekering, op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft geconcludeerd dat verzoeksters aanvraag tot afgifte van een visum type D, met het oog op gezinshereniging, niet kan worden ingewilligd.

Verzoeksters kritiek laat niet toe te besluiten dat verweerder, door te stellen dat er geen bewijs inzake het bestaan van een geldige ziektekostenverzekering werd aangebracht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de materiële motiveringsplicht of de artikelen 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Waar verzoekster daarnaast aanvoert dat een tweede motief in de bestreden beslissing – meer specifiek verweerders overweging dat niet blijkt dat zij ten laste is van de persoon in functie van wie zij een recht op verblijf laat gelden – niet deugdelijk is, kan het volstaan aan te geven dat deze grief is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK